

บันทึกบทห้า ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม

“สู่การเป็นวัดพระธรรมกาย”

ต่อมาเมื่อมีผู้มา
ปฏิบัติธรรม ที่บ้านธรรมประสิทธิ์มาก
ขึ้นๆ สถานที่ภายในวัดปากน้ำไม่พอเพียงต่อการ
ขยายตัวของผู้ที่มาปฏิบัติธรรมเป็นจำนวนมาก

พระไชยบูลย์ อัมมวโร ถิ่นทุ่งนาฟ้าโล่ง ณ ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม พ.ศ. ๒๕๑๓

ในอนาคต คุณยายจึงปรารภเรื่องการสร้าง
วัด^{๑๑} ขึ้น ซึ่งทั้งหลวงพ่อัมมขโยและหมู่คณะ
ต่างเห็นพ้องตรงกัน ทุกคนจึงตั้งใจที่จะทุ่มเท
อย่างเต็มความสามารถ เพราะทุกคนคิดว่า
คุณยายเป็น “หลักชัย” เป็นหลักใจรวมใจ
ของหมู่คณะให้รวมตัวกันได้อย่างมั่นคง

คุณยายเล่าว่า

“สมัยแรกๆ ยายก็ไม่ได้คิดจะสร้าง
วัด อยู่วัดปากน้ำ หลวงพ่อัมมมะ ท่านเรียน
อยู่สวนกุหลาบ ท่านก็เดินไปหายายบอกว่า
ยายๆ อยากจะบวชจังเลย ยายก็บอกว่า
คุณนะหรือจะบวช ถ้าคุณจะบวชจริงๆ คุณ
ต้องไปเรียนให้จบปริญญาเสียก่อน แล้ว
จะบวชให้ หลวงพ่อัมมขโยก็เข้าเรียนมหา-
วิทยาลัยเกษตรได้ เข้าเกษตรฯ ได้ก็ไปเอา
หลวงพ่อตตชิโวมาอีกองค์หนึ่ง หลวงพ่อ
ตตชิโวนี่ ‘โโลโห วิชาเดรัจฉานนี้เต็มตัวหมด
เลย กว่าจะทำหั่นสององค์นี้ลงได้เกือบตาย’”

วันหนึ่ง เวลา ๒๐.๓๐ น. กลางคืน

ขณะที่ส่งคุณยายเข้านอนแล้ว ยังไม่ได้ออก
จากกุฏิ คุณยายท่านเรียกว่า “อารีพันธุ มา
นี่ จะเล่านิทานให้ฟัง” นิทานของยายก็คือ เรื่อง
จริงที่จะเล่าให้ฟัง

โดยท่านเล่าว่า

“สมัยก่อนหลวงพ่อัมมมะ หลวงพ่อ
ตตตะ ท่านมีผู้หญิงมาติดเยอะ พวกจุฬาฯ
พวกเกษตรฯ เวลาผู้หญิงไปที่บ้านธรรมประสิทธิ์
ยายจับหลวงพ่อัมมมะ นั่งฟังเสากลางบ้าน
แล้วให้ผู้หญิงที่มานั่งสมาธินั่งเรียงติดข้างฝา

^{๑๑} อุบาสิกาวิล วัดรางกูล เป็นผู้พาหลวงพ่อ
ัมมขโย คุณเผด็จ ผ่องสวัสดิ์ ไปขอที่ดินจากคุณหญิง
ประหยัด แพทย์พงศาวิสุทธาธิปัตย์ ผู้เป็นคุณแม่ของ
เพื่อนในวันที่ ๒๖ ต.ค. ๒๕๑๒ ซึ่งตรงกับวันเกิดของ
ท่านพอดิ ท่านจึงยกที่ดินให้ทั้งหมดด้วยความยินดี รวม
๑๙๖ ไร่ ๙ ตารางวา (เดิม ๒๐๐ ไร่ แต่ถูกเวนคืนเพื่อ
สร้างถนนส่วนหนึ่ง) และอุบาสิกาวิล ท่านเป็นอดีต
อาจารย์ใหญ่ ร.ร.ประถมมนทรี จบปริญญาตรีอักษร-
ศาสตร์และครุศาสตร์ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ท่านเป็นหนึ่งในผู้บุกเบิก ก่อตั้งศูนย์พุทธจักรปฏิบัติ-
ธรรม และเป็นผู้มีส่วนอย่างสำคัญในการช่วยเผยแพร่
วิชาธรรมกาย จนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายของท่าน

พระไชยบุญย์ อัมมขโย คุณยายอาจารย์ และ
นายเผด็จ ผ่องสวัสดิ์ ณ ศูนย์พุทธจักรฯ พ.ศ.๒๕๑๓

ยายดูแล้วเขาไม่ได้ตั้งใจมานั่งธรรมะ ยายก็
เข้าไปถามเขาว่า ‘คุณ คุณมาทำอะไร คุณ
มาดูพระหรือ’ จนเขาอายุไม่กล้ามาอีก”

จากกรณีดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าคุณ
ยายท่านเข้มงวดในการประพฤติพรหมจรรย์

มาก ขณะเดียวกันก็จะคอยช่วยเหลือปกป้อง
ให้พระภิกษุสงฆ์ท่านไม่ต้องมาหนักใจกับ
การมาปฏิบัติธรรมของผู้ที่ไม่ได้ตั้งใจมา
ปฏิบัติโดยเฉพาะที่เป็นสุภาพสตรี คุณยายจะ
ดูแลเป็นพิเศษ

คุณยายเล่าว่า

“สมัยบ้านธรรมประสิทธิ์ ยายรวบรวมเก็บเงินได้ ๒ หมื่นกว่าบาท ให้พวกหลวงพ่อตัดตะ ไปดูที่ซื้อกัน ได้ที่ ๑๙ ไร่ พอออกพรรษาพายายไปดูที่ ยายไม่ชอบใจ บอกไม่เอา ทางไปมาไม่สะดวก แล้วยายก็นั่งเข้าที่อธิษฐานเรียกเทวดาให้ช่วยหาที่ให้ ยายทำทุกอย่างเอาบุญเดินหน้า พอดีคุณวรรณ มาเรียนธรรมะ ยายคิดว่า เขาคงจะมีที่ดินอยู่ให้ลองถามดู ถ้ามีถึง ๕๐ ไร่ ก็ขอซื้อ ถ้าไม่ขายก็ให้ขอเลย ตอนไปขอยายก็ให้หลวงพ่อรั้มมะ หลวงพ่อตัดตะนั่งธรรมะจนตัวใสแล้วไปขอ พอดีวันที่ไปขอเป็นบุญของคุณหญิงเป็นวันคล้ายวันเกิด ท่านยกให้หมด ๑๙ ไร่ เพราะท่านเองก็ไม่เคยได้ค่าเช่า และไม่เคยมาดูแลที่ดิน ท่านบอกว่าจะเอาไปทำอย่างไรก็ทำเถิด พอดีเป็นบุญของเราด้วย”(๑๒ ส.ค. ๒๕๒๓)

ครั้งหนึ่งคุณยายเล่าว่า

“ยายก็นึกว่า เอ...เราจะต้องหาแผ่นดินสักแห่งหนึ่งนะ ยายก็คิดได้ให้คนไปขอแผ่นดินขอ ๕๐ ไร่ เขาให้หมดเลย ๑๙ ไร่ ยกให้หมดผืนเลยเชียะว ก็ส่งหลวงพ่อตัดตะมาก่อนมาเผ่าแผ่นดินไว้ พอวันเสาร์ยายก็จะขึ้นรถมาที่หน้าวัดทุกเสาร์ๆ สร้างวัดใหม่ๆ เป็นท้องถิ่นนะไม่มีอะไรเลย เกือบตายกว่าจะเอาวัดลง กว่าสร้างวัดได้เหนื่อยจังเลย ยายเหนื่อยจนเป็นโรคขาดอาหาร”(๒๕ มิ.ย. ๒๕๓๕)

คุณยายบอกว่า

“ยายเคยคิดอยากได้อะไร บางทีใช้เวลานานกว่าจะได้ผล สมัยอยู่กับหลวงพ่อดิฉันปากน้ำ ยายคิดว่า ยายนั่งธรรมะได้แต่บุญละเอียด ยายอยากได้ทำบุญบวชพระสักองค์หนึ่ง คิดมานานแล้ว จนกระทั่งได้มาพบหลวงพ่อดิฉันขโย ยายเคยคิดว่า อยากสร้างสำนักปฏิบัติธรรม ก็ได้มาสร้างวัดศูนย์พุทธจักรฯ ยายเคยคิดนึกๆ สมัยสร้างวัด

พระไชยบุญย์ ธรรมขโย (ขวาสุด) คุณยายอาจารย์ และคุณหญิงประหยัด แพทย์พงศาวิสุทธาธิปัตติ
ในวันทอดผ้าป่ามาฆบูชา ๒๕๑๓ และวันขุดดินก้อนแรก เริ่มสร้างศูนย์พุทธจักรฯ

ใหม่ๆ เมื่อ ๖-๗ ปีที่แล้วว่า บริเวณด้านหน้า
ติดกำแพงวัดเข้ามา อยากให้ทำเป็นที่จอดรถ
ปัจจุบันนี้ก็ทำได้ทำเป็นที่จอดรถจริงๆ”

และคุณยายเคยคิดว่า อยากถวาย
อาหารเลี้ยงพระ ท่านก็ได้ทำโรงทานขึ้นมา

จริงๆ (๒๖ ก.พ. ๒๕๒๔)

“พอเริ่มสร้างสำนัก หาทั้งแผ่นดิน
หาทั้งเงินสร้างศูนย์ฯ ก็ต้องแบกทั้งศูนย์ฯ
ยายอยู่โยงกับที่ตลอดเวลา ไม่ไปเที่ยว
ไหน จะสร้างวัดได้ก็ต้องอยู่โยง ไม่ได้ออกไป

บอกบุญข้างนอก เวลาแขกมาจะได้พบ ยายพยายามรับแขก เอาใจเขา เพื่อเวลาพวกเราไปบอกบุญจะได้บอกบุญข้างนอก ใครไม่รู้จักยายเลย ยายเอาแต่งงานอย่างเดียว คิดแต่จะรีบสร้างสำนักให้เสร็จ พอยายรับจะสร้างสำนัก ก็ต้องลงรากแก้วกันจริงๆ จังๆ จะทำอะไรต้องมีรากแก้วก่อน เหมือนต้นไม้ต้องมีรากแก้ว จึงมีรากแขนงออกไปได้ ยายต้องรับภาระพระทุกองค์ ตั้งแต่หลวงพ่อดัมมะเรื่อยมา ยายเป็นทั้งพ่อบ้านแม่บ้านที่ดี ศูนย์ฯ เกิดขึ้นได้เพราะยาย ตั้งแต่เริ่มหาแผ่นดินพระทุกองค์เกิดขึ้นจากยายทั้งนั้น ยายจึงเป็นทั้งพ่อและแม่”

“ยายสร้างวัดมาด้วยมือเปล่า ไม่มีเงินสร้างวัดขึ้นมาด้วยบุญ ยายทำทุกอย่าง ยายเอาบุญเดินหน้า ทำด้วยความบริสุทธิ์ใจ”
(๒๙ พ.ค. ๒๕๒๕)

คุณยายมีเงินสร้างวัดเป็นครั้งแรกเพียง ๓,๒๐๐ บาท แต่คุณยายก็ไม่ย่อท้อ ท่าน

เรียกบุญละเอียดมากเข้าๆ ผู้คนก็ทยอยกันมาทำบุญ มาด้วยตนเองบ้าง ส่งมาทางธนาณัติบ้าง ระยะนั้นการก่อสร้างวัด คือการขุดคูน้ำรอบบริเวณ เพื่อให้เป็นขอบเขตต่างออกมาจากนาแปลงอื่นด้วย เพราะไม่มีเงินทำรั้ววัดในเวลานั้นด้วย ค่าแรงงานในปี ๒๕๑๓ ค่อนข้างถูก แรงงานผู้หญิงไม่ถึงวันละ ๑๐ บาท ถ้าเป็นผู้ชายก็ประมาณ ๑๒-๑๕ บาท มีชาวบ้านประมาณ ๕๐-๖๐ คนมารับจ้างขุดดิน ค่าแรงงานสัปดาห์หนึ่งๆ ตกราวๆ ๖,๐๐๐ บาท ซึ่งคุณยายจะต้องหาเงินมาจ่ายค่าแรงคนงานให้หลวงพ่อดัตตะชีโว ที่คุมงานอยู่ที่ศูนย์ฯ คุณยายคงใช้บุญตามสมบัติ ท่านมีลูกกระดาดขุ่นสีน้ำตาล (ที่สมัยนั้นแม่ค้าผลไม้นิยมใส่ผลไม้ให้ผู้ซื้อ) อยู่หนึ่งใบวางไว้ที่ข้างตัว ใครมาทำบุญท่านก็เก็บใส่ถุงใบนั้นไว้ ไม่เคยเปลี่ยนใบใหม่ ท่านกล่าวว่า

“คอยดูนะ ยายจะสร้างวัดด้วยบุญใบ

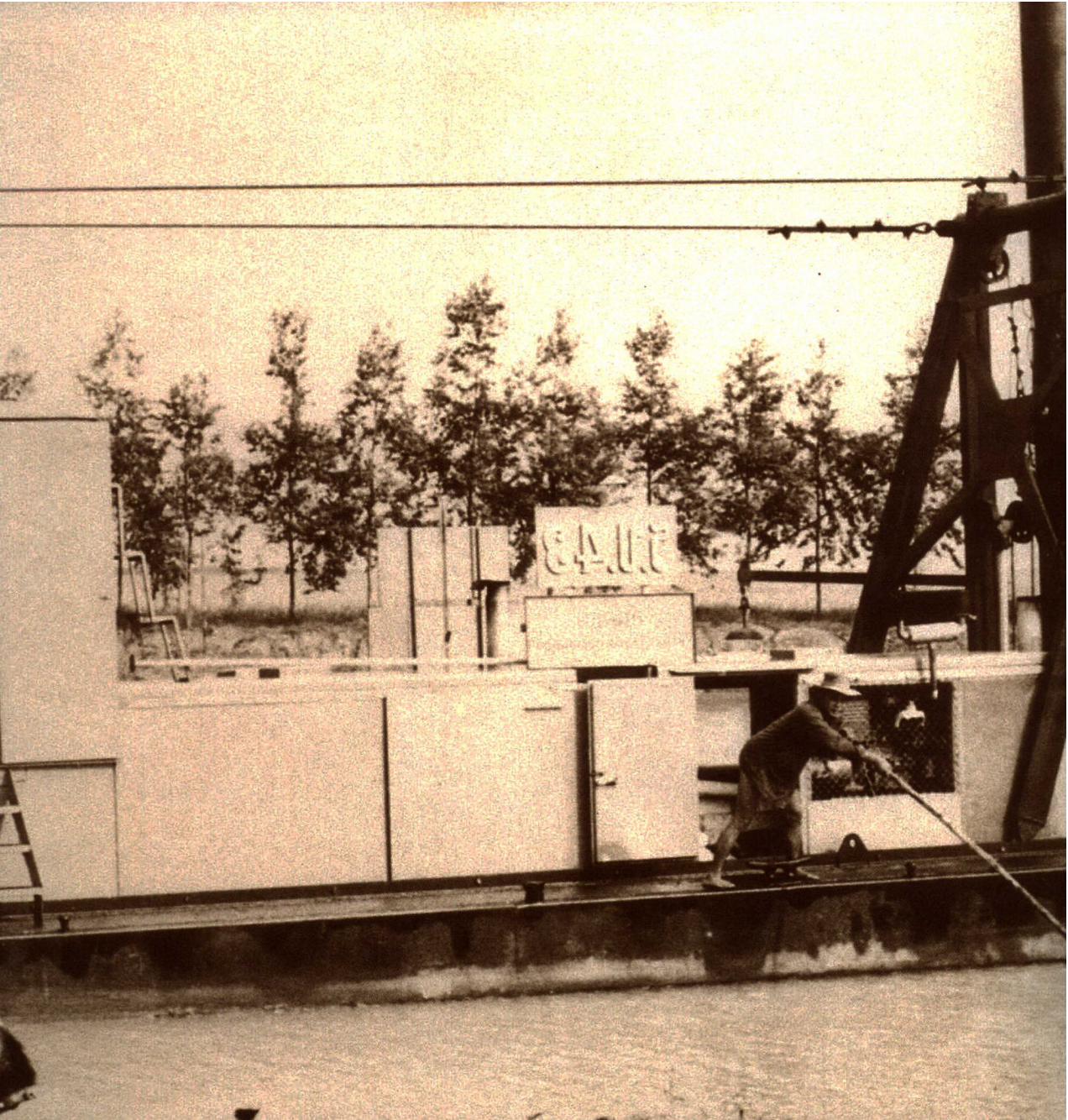

พระไชยบูลย์ ธัมมชโย คุณยายอาจารย์และนายเผด็จ ผ่องสวัสดิ์ ขณะไปดูงานขุดดินที่ศูนย์พุทธจักรฯ พ.ศ. ๒๕๑๓

นี่ เป็นฤกษ์วิเศษล้วงเอาเงินเท่าไรไม่มีหมด”
และท่านก็ทำได้จริงๆ เป็นอัศจรรย์
แม้บางสัปดาห์มีรายจ่ายเพิ่มเติมเป็นยอด
เพิ่มมาน้อยแค่ไหน เงินในถุงก็มีพอเพียง
ทุกทีไป เพียงแต่ว่าไม่มีเหลือเพื่อ ให้รู้สึก

อบอุ่นใจมากๆ มีแค่พอดีๆ ให้ใช้

ในการบุกเบิกสร้างวัด คุณยายต้อง
ทำงานหนัก ทั้งเป็นผู้นำและเป็นผู้ให้กำลังใจ
คอยดูแลให้งานดำเนินไปได้ ซึ่งถือว่าเป็น
ภาระหนักหน่วงสำหรับคุณยายที่มีอายุอย่าง

เรือใบลอยอยู่ในคูน้ำท่าเรือ เมื่อครั้งน้ำขึ้น พ.ศ. ๒๕๐๕

เข้าสู่วัยชรา

“สมัยนั้น คนเขายังไม่ค่อยศรัทธาพระของยาย เขาศรัทธายาย ยายก็ไปบอกบุญคนนั้น บอกบุญคนนี้ ให้เขามาช่วยสร้างเดินที่บ้าง สร้างครัวบ้าง แล้วก็วางแผนให้พระไม่ต้องออกไปรับบาตร ยายหุงข้าวเลี้ยงทำอย่างนี้ อยู่ๆ มายายก็อายุมาก ยายไม่มีแรงเดินไม่ไหว เขาเอายายไปหาหมอจุฬา หมอเป่าว่าเขาบอกว่า ยายไม่มีโรคอะไรหรอก เป็นโรคขาดอาหาร ยายนะทำงานมากที่สุดเลย จนกระทั่งป่วย”

“ยายช่วยหลวงพ่อบอกบุญ ตอนแรกๆ มีกุฏิ ๕ หลังแรก โรงครัว โรงทานสำหรับหุงข้าว บ้านพักของคนในครัว ข้าวของเครื่องใช้ในครัว ยายบอกบุญเองหมด” คุณยายกรุณาเล่าให้ฟังถึงการบุกเบิกสร้างวัด ซึ่งขณะนั้นยังเรียกว่า ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรมตอนหนึ่งว่า

“ตั้งแต่ยายเริ่มสร้างวัด สร้างศูนย์ฯ

ยายเหนื่อยทั้งกายเหนื่อยทั้งใจ ต้องรับภาระแบกศูนย์ฯ ทั้งศูนย์ฯ ไว้ตลอดเวลา สมัยยายอยู่กับพ่อกับแม่ของยาย ยายทำงานหนัก แต่ยายก็มีความสุข พอมาอยู่วัดปากน้ำกินข้าวหลวงพ่อก็ไม่ต้องปกครองใครก็อยู่อย่างมีความสุข สมัยยายสาวๆ ยายเป็นคนเงียบปิดปาก เงียบ ไม่พูดอะไรมาก พอมาสร้างวัดยายต้องพูดมาก คุยกับคน เป็นคนปกครองเขา ต้องรับผิดชอบ ต้องเป็นคนดู”

“คนอื่น ๆ เวลาเขานอน ก็หลับได้อย่างสบาย แต่ยายเวลาจะนอนก็นอนหลับไม่ได้ ต้องนึกว่า จะเอาสมบัติที่ไหนมาเลี้ยงเขา ต้องตั้งธรรมะตามสมบัติทุกคืน”

“ที่ศูนย์ฯ เราเป็นเหมือนครอบครัวใหญ่ ยายต้องแบกหมดทุกอย่าง เป็นทั้งพ่อบ้าน แม่บ้าน หนักมาก แบกทั้งศูนย์ฯ อยู่ตลอดเวลา คนที่อยู่ประจำในศูนย์ฯ ก็เหมือนอยู่ในรัศมีของยาย ถ้าเขาอดอยาก ไม่มีกิน ไม่มีใช้ก็ไม่ได้ เขาลำบากยายก็ทนไม่ได้

ต้องทำให้เขามีกินมีใช้ ไม่ให้อด ไม่ให้ลำบาก
ยายต้องรับผิดชอบปกครองเขาอยู่ ยายเหนื่อย
มาก เพราะฉะนั้น ยายจึงต้องคิดว่ากล่าว
เวลาพวกนี้เลอะๆเทอะๆ เหลวไหล ทำอะไร
หยาบๆ ยายก็ต้องบ่น ให้เขาระมัดระวังเวลา
ใช้เงินทอง แต่ว่าเขาเสร็จ ยายก็ต้องนั่งเข้าที่
ตามสมบัติ ยายจึงค่อยเบาใจไป ไม่งั้นเห็น
เขาใช้ฟุ่มเฟือย แล้วยายหนักใจ”

“ตั้งแต่เริ่มสร้างศูนย์ฯ มีปัญหามาก
พอเริ่มย้ายมาอยู่ศูนย์ฯ ยายก็ต้องรบกับ
พวกแม่ค้าออกไป เพราะมาทิ้งเศษกระดาษ
เลอะเทอะ”

“จากนั้น ก็ต้องมาปราบคนงานเจ้าชู้
กันในวัด ปราบแม่ค้าที่จะมาขายของในวัด
ทำความสะอาดห้องส้วม”(๒๐ ก.พ. ๒๕๒๖)

เคยมีผู้กราบเรียนถามท่านว่า

“เวลาที่คุณยายหนักใจ คุณยายทำ
อย่างไร”

คุณยายกรุณาตอบว่า

“ยายก็นึกถึงบุญมาก ๆ อยู่ในบุญมาก ๆ
ถึงธรรมะแล้วอธิษฐาน”

“คุณยายประสบอาการมากมาย ยาย
จึงต้องอธิษฐานว่า ให้ยายระลึกชาติตัวเอง
ได้สอนตัวเองได้ ระลึกชาติคนอื่นได้ สอน
คนอื่นได้ ทุกภพทุกชาติกระทั่งเข้าสู่นิพพาน
การระลึกชาติได้มีใช้ของง่ายนะ เพราะยาย
รบกับคนมามากยายจึงต้องอธิษฐานอย่างนี้”

“และอธิษฐานอีกว่า จะมีข้าทาส
บริวารหญิงชาย ให้เป็นนักปราชญ์บัณฑิต
คนที่จะทำให้ร้อนกาย ร้อนใจ ทุกข์กาย
ทุกข์ใจ ให้ละลายหายสูญไปให้หมด ทุกภพ
ทุกชาติ กระทั่งเข้านิพพาน

และยังอธิษฐานว่า จะมีข้าทาสบริวาร
หญิงชาย ก็ให้เลี้ยงได้หมดให้มีกินมีใช้ตลอด
เวลา คุณยายอธิษฐานทั้งชาตินี้ และชาติ
ต่อๆ ไปทุกภพทุกชาติกระทั่งเข้าพระนิพพาน
ภพชาติต่อไป คงไม่ลำบากเหมือนชาตินี้
อีกแล้ว”